

ACC. N:R M. 15950:1-5.

Landskap: *Skåne* Upptecknare: *Ligfrid Svensson, Höör*
Härad: *Frosta* Berättare: " " "
Socken: *Höör* Berättarens yrke: *f. d. vagnmakare*
Uppteckningsår: *1963* Född år *1880* i *Höör*

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Vagnmakeri. s. 1.

Platsen för vigsel och dop. s. 1-5.

LUF 68

7/12-63

Skriv endast på denna sida.

Sagesmannen är föd 1880. Min Fader var vagn-
makare å jag har gått i hans fotspår i mångt å myc-
ket, på den tiden var vagnmakerit ett fint yrke,
då fans inte gummihjul så man fick göra riktiga
trähjul från början till slut med järnringar om
men så var det ju också hästskjutsar så det gick ju
inte så fort utan när hästarna skenade, å det hände
ju ganska ofta, för dom blev ju rädda bara för ett
papper som rörde lite på sej när det låg på gatan.
Tigrel ock dop förättades ofta i kyrkan, det var liksom
högtidligare så, å i regel var det strax innan gudstjän-
sten, dopfont fins ju alltid i kyrkan, men på vintern då
dät var kallt var oftast dopen i hemmen i samband
med en liten hippa. Bröllop ja det var ju alltid sär-
skilt fästligt å gammala tider kunde det vara ålgarna
tre, numera tar dom det lite ånklare dels blir det dot för
dyrt å mänshor tar lite mer vara på tiden, i stället tar
brudparet skäl en bröllopsresa å det är ju nog så trevligt
först li smekmånaden.

Jug 68

Det var mycke brukligt att ropa fram brudparet, människor samlades i stora skaror utanför bröllopsgården för att få se en skymt av brudparet, å ville dom inte skälvmant visa sej blev dom utropade. Brudparet fram ropades tre gånger i följd, ja det blev inte tyst för ån dom visade sej arm i arm, å så blev det leve brudparet, sedan blev det tårnor å marskalhar fram så fih dom visa sej par om par, sen blev det leverop för tårnor å marskalhar, det kunde hända att att almänheten den som ville hålla sej framme blev bjudna ett glas vin. Ofta vid kyrkbröllop var tårnplet särshilt pyntat med blommor å grönt villhet verkade högtidligt. Tid vigsel hemma var det oftast i brudens hem bröllopet föregick å där för det mästa ^{var} prästen också bjuden att hålla högtidstaket för brudparet såvida det inte fanns någon särshild talför släkting i familjen då i regl lätten föll på honom så fint å fästligt som möjligt gjorde man det för brudparet i hemmen det blev i regl ett minne för livet.

Prästen var inte alltid hägad att ställa till bröllop hemma i prästgården det var ju alltid förenat med en del arbete, men vigsel i kyrkan strax innan gudstjänsten var ju alltid högtidligt å här är dätta brukligt ännu, så efter gudstjänsten är det i regel bröllopsmiddag i brudens hem, samma förhållande är det i grannsocknarna här ikring. Det ansågs nog finast att vigas hemma med en rejäl bröllopsmiddag å lite annat fästligt vad man nu kunde finna på för något skojicht, för glättigt skulle det vara på ett bröllop det var i regel en glädjedag med ståt. Mellan rika å fattiga måste det alltid vara skillnad vad det gäller traktering, män är alla nöjda kan det vara roligt ändå i regel var det musik å dans som kunde vara till fram på småtimmarna, men då var för det mästa brudparet försvunnet, ingen viste var, men smekmänden skulle ju firas, men med tiden kom ju brudparet åter å så var det att börja livets allvar men då var dom ju två att dela juvt å lett så i regel gick det bra med förenade krafter.

Alla hade rätt att vigas i kyrkan dom som så
önskade, men stäten blev ju åter råden, men ett
kyrckbröllop var ju alltid något att minnas. Förr kunde
dät hända att en storbonde kunde göra sina tjänare
bröllop för att få behålla dem i sin tjänst, dom hade
då oftast ett torp som lyste under gården, vars arände
var dagvärk villhet var bra att ha för storbonden vid
höst å vårbruk. Men det förekom också kyrckbröllop
med ståt å fästlighet på alla de vis, det var trakterns
sosiété som gjorde det så minnesrikt som möjligt för sin
ungdom, då i regel var det bjudna så många man trodde
sig husa. Em del ville vigas i prästgården det skulle ju
vara det bästa, alla hade sin egen tro å önskan, men det
förekom sällan att prästen bjöd på någon traktering
utan ^{den} var i regel i brudens hem å där var det så fäst-
ligt som möjligt efter lägenhetens storlek å utrymme
om möjligt var prästen också bjuden. Någon förändring
i dessa seder har inte förekommit på senare tider.

På sommaren skedde oftast dopen i kyrkan strax innan gudstjensten, men på vintern var det mäst dop i hemmen å då i regel med kalas där prästen var inbjuden, så var det noga att utse en präktig gudfar till den lille medborgaren han skulle ju vara något att efterlikna å hålst skulle han je den nye medborjaren en sparbåksbok som start i livet å gärna hjälpa till med uppfostran att man hade dopen i hemmen var oftast den orsaken att slippa att ta ut dom små i dåligt väder. Dopen å det kalas som hölls till följd därav kallades också kristnajtill. Fattigt folk ville gärna ha sina små döpta i prästgården å det blev i regel på expeditionen men sällan bjöd prästen något då utan i stället fick prästen följa med hem å hålla till godo med vad huset förmådde, i sällskap med närmaste släkten. Kyrktagnin har mig vetterligt inte förekommit här de sista 50 åren.